

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 191.

Συνδρ. έτησ εν Έλλάδι Φρ. 1.

Διεύθυνσις

Είς ούδένα, κλήν των τακτικῶν αντιποκριτῶν, στέλλεται κή Έφημερίς των Παιδῶν άνευ προπληρωμῆς.

Έξωτερικῶ 2.

Έν δδφ Σταδίου ἀριθ. 39

Ο ΜΗΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.

Ίδου παρήλθον δύο μήνες του φθινοπώρου, εφθάσαμεν δὲ ἤδη εἰς τὰ πρόθυρα του χειμῶνος, εἰς τὸν μῆνα ἐκεῖνον, οὗτις θεωρεῖται ὁ μελαγχολικώτατος του έτους. Πιθανόν οὖν οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Έφ. Παιδῶν» νὰ μὴ ἐννοήτε διὰ τί ὁ Νοέμβριος νὰ θεωρῆται τοιοῦτος, οἱ μεγαλύτεροί σας ὁμῶς, οἱ γονεῖς σας καὶ φίλοι σας, οἱ ὅποιοι ἔζησαν περισσότερα ἔτη ἀπὸ σας, καὶ ἔχουν πείραν τῆς ζωῆς, καὶ ἐδοκίμασαν καὶ τὰς γλυκύντητας καὶ τὰς πικρίας αὐτῆς, δύνανται πολὺ καλὰ νὰ τὸ ἐννοήσουν, καὶ πιστεύω ὅτι ἂν τοὺς ἐρωτήσητε θὰ σας εἶπουν ὅτι ἡ ἐποχὴ αὕτη του έτους ἀπεικονίζει τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον, καὶ ὅτι ἐπιρρεάζει τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ γνωρίζουν καὶ αὐτοὶ πῶς. Καὶ οὕτως ἔχει, διότι κρύπτεται τότε ὁ ὥραιός καὶ καθαρὸς μας οὐρανός, σκιαζόμενος με νέφη πυκνά, ἡ βροχὴ πίπτει ἀκαταπαύστως, τὰ δένδρα κλαίουں, οἱ κῆποι ἀποβάλλουν τὰ ἄνθη των τὸ ἔδαφος καλύπτεται ὑπὸ διαλυμένων φύλλων, οἱ τοῖχοι ἀπογυμνούνται τῶν κλημάτων, διὰ τῶν

ὁποίων ἐστολίζοντο, καὶ ὁ ἄνεμος πνέει ψυχρὸς καὶ σφοδρὸς, με ἤχον ὡς νὰ παρεπονείτο καὶ νὰ ἔκλαιε, καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει τοὺς ψυχροὺς βράχους καὶ τᾶγρια κώματα του Βορρᾶ, ὁπῶθεν ἔρχεται, σπεύδων πρὸς Νότον ὅπως θερμανθῆ. Τῷ ὄντι μελαγχολικὴ ἐποχὴ εἶναι αὕτη. Ἐὰ παιδιὰ ὁμῶς, με τὴν ζωηρότητα τῆς ἡλικίας των, με τὰς ἀσχολίας των σπουδῶν των, καὶ μετὰς διασκεδάσεις των, ὀλιγώτερον ἐπιρρεάζονται ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, Ἄλλ' οἱ γονεῖς, καὶ ἐν μέσῳ τῶν φροντίδων των, σκέπτονται περὶ πολλῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια οὔτε κἂν φαντάζονται τὰ τέκνα, καὶ ἐπιρρεάζονται ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἐποχῆς ταύτης. Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ καθήκόν σας μικροὶ μου φίλοι; Νὰ ἀναπληρώσετε τὴν ἔλλειψιν του φυσικοῦ ἡλίου καὶ τῆς φαιδρότητος τῆς φύσεως διὰ τῶν εὐθύμων προσώπων σας καὶ τῶν ἑλαίων φωνῶν, καὶ τοιοστοτρόπως νὰ κάμητε τοὺς γονεῖς καὶ φίλους σας νὰ λησμονήσουν τὰς λύπας καὶ τὰς θλίβερὰς των ἀναμνήσεις καὶ νὰ ἐδλογοῦν τὸν Θεόν, διότι τοῖς ἔγαρσε τὸν ἥλιον τῆς χαρᾶς εἰς τὰς οἰκίας των, ὅστις εἶναι καλλίτερος του φυσικοῦ ἡλίου, διότι δὲν κρύπτεται τὸν χειμῶνα ἀλλὰ τότε μᾶλλον τοὺς θάλπει καὶ τοὺς παρηγορεῖ,

Ναυ τιλκ ουλον εἰς τὴν κούνιαν

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ.

Μικρὸ καπετανόπουλο γλυκὰ ἀποκαιμήσου κοντὰ σου εἶν' ἡ μάνα σου που τρέμει στὴν πνοή σου αὐτὴ τὴν κούνια σου κουνᾷ, αὐτὴ τᾶγρόρι τῆς κοιμᾷ.

Μὴ σε φοβοῦν τὰ κύματα, μὴ σε ξεπνοῦν οἱ κρότοι ἢ ἄστραπαῖς καὶ ἡ βρονταῖς, του ναύτου οἱ συντρόφοι νᾶν ἄγρόρι μου καλὰ, καπετανόπουλο μικρὸ.

Τὰ γελαστὰ σου βλέφαρα γλυκὰ καταβάσέ τα, πῆσαι τὸν ὕπνον ἀγκαλιὰ στὴν ἀγκαλιὰ του πέτω μαζὺ νὰ σεριανίσετε καὶ πάλιν νὰ γυρίσετε.

Καὶ σὺν ἀνοίξης με καλὸ τὰ γαρυπὰ σου ἴματτα τὴν μάνα σου θὰ τὴν ἐβρῆς στῆς κούνας σου τὰ πλάγια με τραγουδάκια καὶ φιλιὰ νὰ σὲ δεχθῆ στὴν ἀγκαλιὰ. Α.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.
(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)
Ἐπιφ. Φ. Δ. Κ.
(Συνέχεια τῆς προηγ. φύλλου).

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ταχέως ἐγνωρίσθη εἰς πᾶσαν τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τάγματός του πάντες ἐφέροντο φιλοφρόνως πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν ἀστειεύοντο περὶ τῆς ἐλαϊδος τοῦ νὰ γείνη στρατηγός.

Ἡ εὐμένεια ὁμοίως αὐτῆ τῶν ἀξιωματικῶν εἶχε καὶ ἕτερον αἴτιον. Ὑπώπτευοντο ὅτι ὁ γέρον στρατηγὸς εἶχε σχέδια περὶ τοῦ παιδός, τὸν ὁποῖον ἐπροστάτευε, καὶ ἐσκόπευε νὰ τὸν κάμῃ τὸ στήριγμα καὶ τὴν χάραν τοῦ γηράτος του.

Ἐὰν αἱ εἰκασίαι αὗται ἦσαν βάσιμοι ἢ ὄχι, δὲν εἶναι βέβαιον, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς δὲν ἐδείκνυε πολλὴν ἀγάπην εἰς τὸν Γεώργιον. Οὔτε τὸν ἐπῆνε, οὔτε τὸν ἐνεθάρρυνε, ἀλλ' ἐτιμῶρει αὐστηρῶς πᾶσαν αὐτοῦ παρεκτροπὴν τῆς πειθαρχίας ἢ τοῦ κανονισμοῦ. Ἐνίοτε ὑπέβαλλε τὴν εὐπειθειαν, τὴν σταθερότητα καὶ τὴν φιλαλήθειαν τοῦ παιδός εἰς αὐστηρὰς δοκιμασίας, τὰ δὲ πειράματα ταῦτα ἀπέδιδον πρὸς εὐχαριστήσιόν του.

Τρία ἔτη παρήλθον καὶ ὁ Γεώργιος ἐγείνεν ὕψηλίστως καὶ ἰσχυρὰς κράσεις, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἡλιοκάε.

Πάντες ἐθαύμαζον διατί ὁ στρατηγὸς δὲν ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον τι ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του· ἀλλ' ὅσακις τὸν ἠρώτων, οὕτως ἀπεκρίνετο: «Ἄς τυμπανίζῃ τὸ παιδί ὅσον θέλῃ, ἐγὼ δὲν το ἐμποδίζω.»

Ἐπὶ τέλους οἱ ἀξιωματικοὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται ὅτι ἤλλαξε γνώμην, καὶ αἱ εὐμένειαι πρὸς τὸν Γεώργιον παρατηρήσεις τῶν ἔπαυσαν. Ἄλλ' ὁ «μικρὸς Στρατηγός» ἐξηκολούθησεν ἐκτελεῖν πιστῶς τὰ καθήκοντά του, καὶ ἀπερνῶν τὰς ὥρας τῆς ἀνάσεώς του πλησίον τῶν γονέων του.

ΚΕΦΑΛ. Δ'.

Ὁ Γεώργιος ἦτο δεκαεὶ ἔτων ἡλικίας. Τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν γενεθλίων του διήλθε φρουρῶν τὴν πάλιν Οὐλριχ. Ταῦτα ἦσαν τὰ πρῶτα γενεθλιά του, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπέρασεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ ἐννοεῖται ὅτι ἠσθάνθη μικρὴν τινα λύπην.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς καὶ εὐδαίμων. Οἱ σύντροφοί του ἐκάπνιζον, καὶ ἐπαίζον χαρτιὰ εἰς τὸ φρουροστάσιον, ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἐξώθεν τοῦ παραπήγματος ἦτο θρανίον καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ ὀπῆγε καὶ ἐκάθισε καὶ ἐκύταζε τοὺς πρασίνοὺς ἀγρούς καὶ τὰ στρουβία πετώντα ἐκεῖ. Ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ἐπλησίασε μὲ

ἓνα φίλον του, καὶ ὁ Γεώργιος ὑπεχώρησεν. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν τῶν· οἱ στρατιῶται ἐκάπνιζον καὶ ἐτραγῶδον ἐν τῷ παραπήγματι, ὁ δὲ σκοπὸς ἱστατο ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα· ὁ Γεώργιος δὲν εὕρισκεν ἀσχολίαν. Ὑπῆγε τότε ὀπισθεν τοῦ παραπήγματος, μέχρι τοῦ τείχους τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης ὀπισθεν ἐκαίεώς τινος καὶ ἤρχισε νὰ ρεμβάζῃ. Αἰφνης ἤκουσε δύο φωνὰς πλησίον· ἐνόησεν ὅτι ἦσαν οἱ δύο ἀξιωματικοὶ, νομίσας δὲ ὅτι ἀπλῶς διαβαίνουσι δὲν ἠγέρθη.

— «Γίνεται πολὺ εὐκόλως,» ἤκουσε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, τὸν ὀπολοχαγὸν φὸν Σόββε, λέγοντα. «Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν διοίκησιν τῆς συνοδείας. Αὐτὴ θὰ διέλθῃ διὰ σκοτεινοῦ δάσους, ὅπου γνωστὸν ὅτι ὀπάρχουσι πολλοὶ κακοῦργοι καὶ λησται· εἰς οὐδὲ φουσκῶς θὰ ἀποδοθῇ ἢ κλοπῇ. Ἡμεῖς θὰ δωροδοκήσωμεν τοὺς στρατιώτας· ὁ γέρον Λεοπόλδος εὐτυχῶς κάμνει ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ ἐν Γένθιν, καὶ δὲν θὰ μάθῃ περὶ τῆς κλοπῆς, εἰμὴ ὅταν εἶναι πολὺ ἀργά· ἀφοῦ δὲ ἐπιστρέψῃ ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν δεῖξει ἀνδρείαν ἐν πολέμῳ, θὰ ἔχωμεν πληρωθῆ, καὶ θὰ προβιθασθῶμεν ἐνταῦθα. Χα! χα! Ὑστερον μαϊράζομεν τὰ χρήματα, παραιτούμεθα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ζῶμεν ἀναπαυτικά! Ὁ Λεοπόλδος ἂς κυτάξῃ ὕστερον νὰ γείμῃ τὸ κιβώτιον πάλιν!»

— «Πολὺ καλῶς, ἀγαπητέ μου Σόββε,» εἶπεν ὁ ἕτερος, φὸν Βάλδεκ ἐνομαζόμενος· «ἀλλ' ὁ τυμπανιστὴς Φόλξ, ὅστις συνοδεύει τὴν συνοδείαν, εἶναι πολὺ πιστὸς καὶ προτιμᾷ νὰ φανευθῇ μᾶλλον ἢ νὰ ἐνωθῇ μὲ ἡμᾶς.»

— «Ἐ! τὸν φανεύομεν τότε,» ἀπεκρίθη ὁ Σόββε, μὲ ἀδιαφορίαν.

— «Κάλλιον, μοὶ φαίνεται θὰ ἦναι νὰ συμβιβασθῶμεν τὸ πρᾶγμα. Σὺ ἔχεις ἐπιτροπὴν παρὰ τῷ γέροντι Βράουν-Βέδαλ· καταπίσειέ τον νὰ σταλῇ μὲ τὴν συνοδείαν ἀντὶ τοῦ Φόλξ τὸν Βράουν· τότε δίδομεν τοῦ παιδιοῦ ἓνα ἢ δύο φιορίνια καὶ κάμνει ὅ,τι θέλομεν.»

— «Βέβαια, βέβαια, καλῶς ἐσκέφθης,» εἶπεν ὁ Σόββε· «τώρα χαίρε· εἰς ὀλίγας ἡμέρας φιλιτάτε μοι θὰ ἦμεθα πάμπλουτοι καὶ οὐδεὶς θὰ ὀποπτευθῇ ἡμᾶς ὅτι ἐληστεύσαμεν τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ στρατοῦ.»

Οἱ δύο φίλοι ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ φὸν Σόββε, σφοδρῶς ἐσθύμων, ἐβάδιζε πρὸς τὸ παραπήγμα.

Ὁ Γεώργιος κατ' ἀρχὰς ἐμεινεν ἀμβρόντητος ἐκ φρίκης καὶ ἐκπλήξεως. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον ἐγκλήμα, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε πλησιάσει, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμάνθανεν ὅτι ἐμελλε καὶ αὐτὸς νὰ λάθῃ μέρος. Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ ἀξιωματικοὶ, ἠγέρθη ὀρθίως τρέμων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀγαπήσει τὸν ὀπολοχαγὸν φὸν Σόββε, περισσότερον ἢ

πάντα ἄλλον ἀξιωματικόν, διότι τῷ εἶχε δειχθῆ εὐμενῆς, καὶ διότι ἦτο διαγωγῆς σταθερᾶς καὶ ἀκεραίας. Δὲν ἐδλασφήμει, δὲν ἔδερνε τοὺς ὑπῆρέτας του, δὲν ἔπινεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἀξιωματικὸς παραδειγματικὸς— ἀλλὰ τώρα! ὁ Γεώργιος ἐφρίκασεν εἰς τὴν ἀπλὴν ἰδέαν. Τί νὰ κάμῃ; νὰ ὑπάγῃ νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ὀπολοχαγόν; Πιθανὸν νὰ μὴ τὸν ἐπίστευον· ἔπειτα ἡ καταγγελία δικαίως τῷ ἐφαίνετο πρᾶγμα μικροπρεπὲς εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΕΠΤΑ ΘΕΟΤΗΤΕΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

Ἀπαξ τοῦ ἐναυτοῦ αἱ Νηρηίδες αὐταὶ ἔχουσι κοινὴν συνάθροισιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνδιαλέγονται περὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων, διηγοῦνται ἐκάστη τὰς περιουσίας τῆς κατὰ τὸ ἔτος καὶ ἔπειτα θρηγοῦν ὁμοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐνασχολοῦνται περὶ τὴν διουθέτησιν ὄλων τῶν κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος γεννησομένων γάμων. Ἐχουσι δὲ πολλὰς κλωστὰς ἐκ λευκῆς, ἐρυθρᾶς καὶ κυανῆς μετάξης, αἵτινες παριστάνουσι τὴν τύχην ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μέλλουσι νὰ ἔλθουσι εἰς γάμον· αἱ μὲν λευκαὶ κλωσταὶ παριστάνουσι τοὺς ἀνδρας, αἱ δὲ ἐρυθραὶ τὰς γυναῖκας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνάγουσι μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰς κλωστὰς καὶ δένουσι πολλὰς ἀνά δύο ὁμοῦ, ὅλα δὲ τὰ συνοικέσια, τὰ παριστανόμενα ὑπὸ τῶν δεματίων τούτων ἀποβαίνουσι εὐτυχῆ ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κουράζονται καὶ δένουσι τὰς κλωστὰς ἀμελῶς καὶ ἀναμεμιγμένως· ὅλα δὲ ταῦτα τὰ συνοικέσια ἀποβαίνουσι πολὺ κακὰ καὶ ἀθλια.

Ἀφοῦ τελειώσουσι τὴν διατάξιν τῶν συνοικεσίων ἀρχίζουσι νὰ παίζουσι ὡς μωρὰ παιδία. Ἡ Βέντων παίζει τὴν κιθάραν, ὁ δὲ Βεσαμὼν κοίτεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ ἀκροάζεται. Ὁ Χοτέϊ πίνει οἶνον ἐκ τινος ἀβαθοῦς κοκκίνου ποτηρίου πλατέος ὡς πᾶτον. Ὁ δὲ Δαικοκοῦ καὶ ὁ Φουκορουκοῦ ἴτῃν καλεῖσθαι ἀφοῦ δὲ ὁ Δαικοκοῦ καταβάλλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, κοπανίζει τὴν κεφαλὴν του μὲ κενὸν κολοκύνθιον, ἐνῶ ὁ Τασιτοκοῦ καὶ Ἐθιοῦν τρώγουσι κρέας. Ἀφοῦ δὲ τοιοιτοτρόπως διασκεδάσουσι ὁ Φουκορουκοῦ ἴτῃν καὶ ἡ Βέντων ἀρχίζουσι νὰ παίζουσι ἀστραγάλους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι βλέπουσι καὶ στοιχηματίζουσι, ἐκτὸς τοῦ Χοτέϊ, ὅστις κοιμάται. — Μετὰ τοῦτο ἕκαστος πορεύεται εἰς τὰ ἴδια!

Ὁ Τασιτοκοῦ εἶναι ἡ πέμπτη θεότης, ἡ ἀξιοπρεπεστάτη πασῶν τῶν ἄλλων. Ἐχει δὲ πρόσωπον σοβαρὸν, οὐσα ἡ θεότης τῶν πλεονεκτημάτων. Τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ἡ λεοπάρδαλις. — Περιέρχε-

ται δὲ τὴν γῆν πολὺ διὰ νὰ εὕρῃ βραβεῖα διὰ τὰ παιδία ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἐπιμελοῦνται τὰ μαθήματά των, καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι εἶναι καταλλήλοισι νὰ κυβερνοῦν.

Εἰς τὴν μίαν χεῖρα φέρει βρακτηρίαν ἐξ ἰνδοκαλάμου εἰς τὸ ἕν ἄκρον τῆς ὁποίας κρέματα βιβλίον ἢ χειρόγραφον. Εἶναι δὲ ἐνδεδυμένη ὡς φιλόσοφος, μὲ τετραγώνον πῖλον καὶ ἐμβάδας μὲ ὕψηλούς πάτους.

Ὁ Βεσαμὼν εἶναι ἡ ἕκτη θεότης, ἡ τῆς τάξεως καὶ φήμης. Εἶναι ἰσχυρὸς στρατιώτης μὲ χρυσοῦν ἀσπίδα, περιστήθιον καὶ ἐντελῆ ὀπλισμὸν· εἶναι δὲ ἡ προστατικὴ θεότης τῶν ἱερέων καὶ πολεμιστῶν. Αὐτὴ τοὺς κάμνει ἐπιτηδεύουσι εἰς τὸ πυροβολεῖν, τὸ ἱππεύειν καὶ τὸ τοξεύειν. Κρατεῖ δὲ εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα κατόδαν (ναὸν), δράκοντας δὲ καὶ ἕξφοι εἰς τὴν ἄλλην. Τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ἡ Τίγρις.

Αἱ ἑξ ἐκ τῶν ἐπὶ τούτων Νηρηίδων εἶναι ἄρρενες, ἡ δ' ἐβδόμη, ἡ Βέντων γυνὴ. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θαλάσσης. Παίζει ἀβλὸν καὶ κιθάραν πρὸς διασκεδάσιν τῶν ἄλλων κατὰ τὰς ἐορτὰς των, ἐνίοτε καὶ χορεύει δι' αὐτοῦς. Εἶναι ἡ βασίλισσα τοῦ ὑποθαλασσίου κόσμου, συχνάκις δὲ διατρίβει ἐν τῇ θαλάσῃ, ἢ ἐν σπηλαίοις παρὰ τὸν ὠκεανόν· τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ὁ ὄφις, οἱ δὲ δράκοντες, οἱ ὑπῆρέται της. (ἀκολουθεῖ.)

ΔΑΡΟΥΙΝΟΣ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουσι ἐνώπιόν των τὴν εἰκόνα ἐνὸς τῶν διασημοτάτων πεπαιδευμένων τοῦ κόσμου, — τοῦ Ἁγγλοφυσικοῦστορικοῦ Καρόλου Δαρουίνου, ἡ καθὼς ἐσφαλμένως τὸν γράφουσι Ἑλληνιστὶ Δαρβίνου.

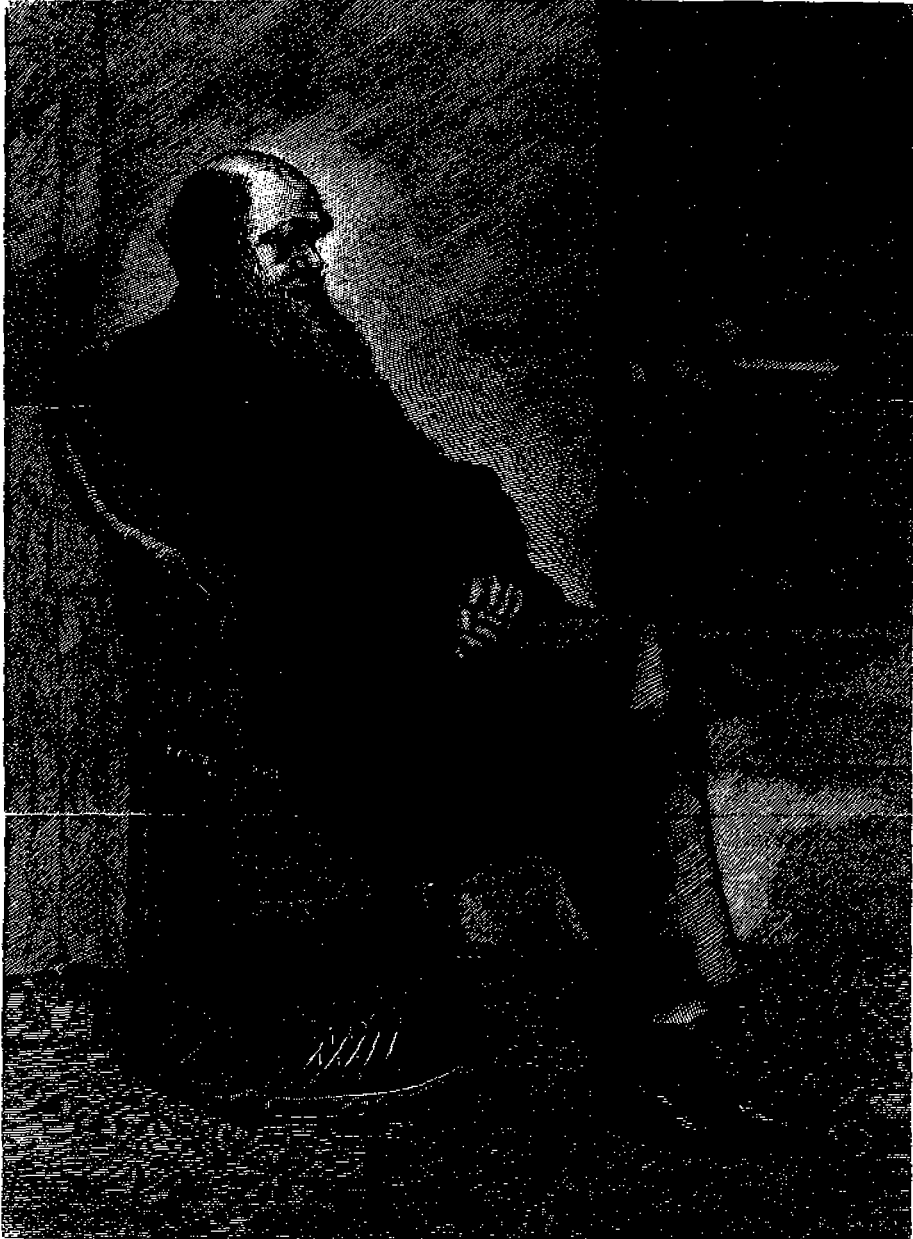
Ὁ ἀνὴρ οὗτος διὰ πολυχρονίου ἐρεῦνης, μελέτης καὶ πειραμάτων κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ πολλὰ πρᾶγματα καὶ πολλοὺς φυσικοὺς νόμους, νὰ δημοσιεύσῃ δὲ ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἀνέτρεψαν ἐκ θεμελίων πολλὰς ἐπικρατούσας θεωρίας περὶ τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ νόμων τῆς φύσεως.

Μία ἀπὸ τὰς θεωρίας του εἶναι καὶ ἡ τῆς ἐξελίξεως ἢ ἀναπτύξεως, ὅτι δηλ. βαθμηδὸν καὶ κατὰ μικρὸν καὶ ἐπὶ μακρὰς περιόδους χρόνου διὰ τῆς ἀνεπαισθήτου ἐνεργείας μιᾶς δυνάμεως ἐμφύτου εἰς τὴν ὕλην παρήχθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόργανον ἢ ἀψυχον ὕλην αἱ ἀπλοῦσταται μορφαὶ τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἐκ τούτων δὲ διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτῆς δυνάμεως ἀνεπτύχθησαν αἱ ἀμέσως ἀνώτεροι τάξεις τῶν ὀργανικῶν ὄντων, φυτῶν καὶ ζῶων καὶ ἀπὸ ταύτας αἱ ἀμέσως ἀνώτεροι μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν θεωρίαν ταύτην διαστρέφοντες οἱ ὀλισθαί και ἀπιστοὶ, λέγουσιν, «Ἐξ Ἄφοῦ ὅλα τὰ ὀργανικὰ ὄντα ἐξε-
λίχθησαν ἢ ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῆς ἀνόργανου ὕλης,
λοιπὸν ἡ ὕλη, ἡ ἔχουσα ἰσχυρὰν δυνάμιν, εἶναι τὸ
πᾶν ἄρα ἡ ὕλη εἶναι Θεός, και Θεός ἡ ὕλη!

ἀπόγονοι τῶν πιθήκων, ἀλλὰ περισσότερον ἀνεπτύ-
μένοι, πολιτισμένοι και νοήμονες ἀπ' αὐτοῦ!»

Οἱ ἄνθρωποι ὁμοίως οὗτοι παραλογίζονται ἀποδίδον-
τες εἰς τὴν ἀνόργανον και ἀψυχὸν ὕλην τὴν δυνάμιν
τοῦ νὰ παράγῃ ἔχι μόνον ὀργανικὰ, ἀλλὰ και ἐμφυγα

Κάρολος Δαρουίνος.

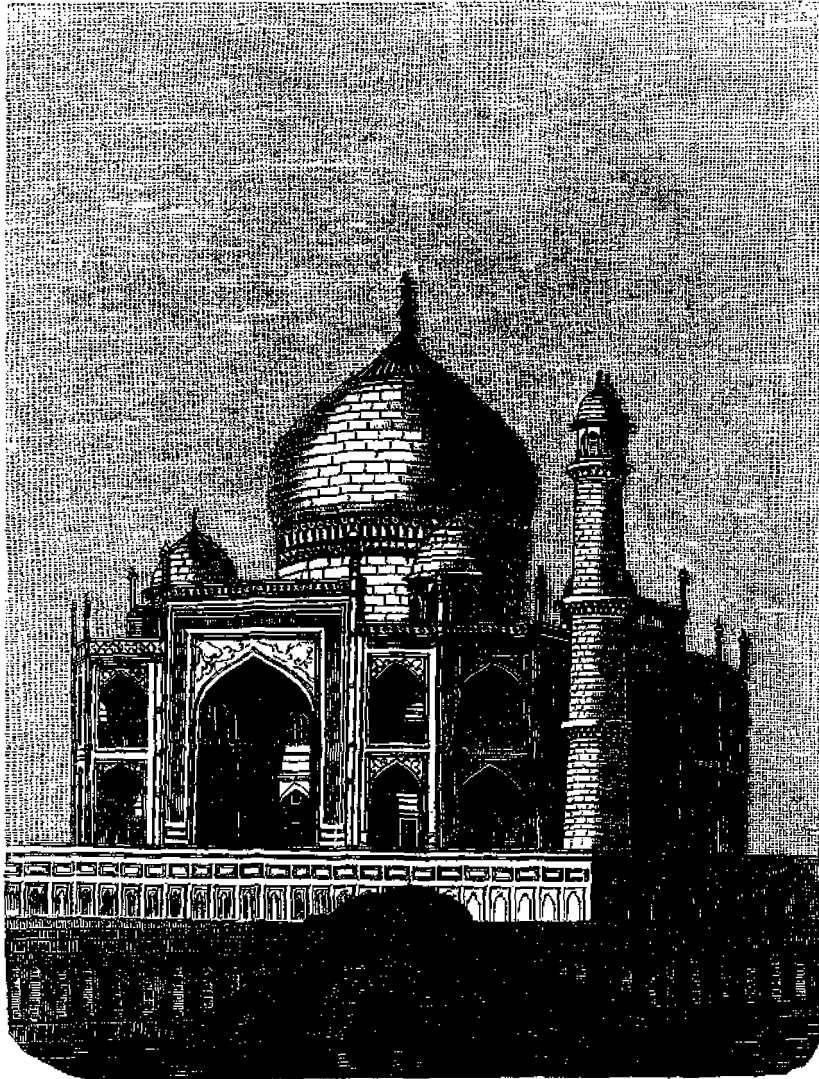
«Ἐξ Ἄφοῦ ἀπὸ τὰ ἀπλοῦστατα ἐξελίχθησαν ἢ ἀνεπτύ-
χθησαν τὰ συνθετώτερα και ἀνώτερα, ἄρα και ὁ ἄν-
θρωπος, τὸ συνθετώτατον και ἀνώτατον ὄλων τῶν
ὄντων, πρέπει νὰ ἐξελίχθῃ ἀπὸ τὸ ἀμέσως κατώτερον
αὐτοῦ εἶδος—τὸν πίθηκον. Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι εἶναι

και λογικὰ ὄντα, ὁποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, νὰ μεταδί-
δῃ δηλ. πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν ἔχει ἄρα
πρέπει νὰ ἐπροικίσθῃ μὲ τοιαύτην δυνάμιν παρ' ἄλλου
ἔκτος ἑαυτῆς—Τοιοῦτον δὲ δὲν εἶναι ὁ Θεός, ὅστις ἐ-
δημιούργησε τὴν ὕλην ἐκ τοῦ μηδενὸς και τὴν ἐπροι-

κισε με δυνάμεις ειανάς να παράγωσι δια του συνδυασμού των μορίων της υπό δεδομένας περιστάσεις και βρουε διάφορα όντα και φαινόμενα· άρα ή θεωρία της εξέλιξεως ούτε τον Θεόν, ούτε τον άνθρωπον βλέπτει.

Άφίνοντες κατά μέρος την διαστροφήν της θεωρίας ταύτης λέγομεν, ότι ο Δαρουίνος εισήγαγε νέαν

Είς τό φύλλον της 8ης θβρίου του Άστέρου έγράφησαν περισσότερα περί Δαρουίνου και εκεί παραπέμπονται οι φιλιαναγνώσται.

Τό μνημείον Τάγ-Μαχάλ.

έποχην εις την σκουδήν των φυσικών έπιστημών, αι δέ θεωρίαί του φαίνονται προωρισμένα να γείνουν πρόβεναι μεγάλων καλών εις την ανθρωπότητα.

Ό Δαρουίνος με δλην την σοφίαν και πειράν του ήτο άνθρωπος άπλοϋς τό ήθος και την ζωήν και ταπεινόφρων και εύγενής και φιλόφρων την συμπεριφοράν.—προσόντα, τά όποια μόνον οι άληθώς μεγάλοι άνδρες έχουν.

Η ΑΓΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓ-ΜΑΧΑΛ.

Ή Άγρα είναι μία των μεγάλων πόλεων της βορείου Ήνδίας, εκτίσθη δέ κατά διαφόρους καιροϋς υπό των Μωαμεθανών οι Άγγλοι έξουσιάζουν ήδη αυτήν επί διακόσια έτη. Δέν υπάρχει εις τον κόσμον πόλις ή όποια έμπεριέχει κτίρια μεγαλοπρεπέστερα παρά την Άγραν. Έν των παλατιών της, τό όποιον

ἐκτίσθη κατά τὸ 1570 ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀκβάρ, ἔχει τείχη ἔχοντα περιφέρειαν ἑνὸς μιλίου, ἐσωκλείουσι δὲ ἐκτὸς τοῦ παλατίου καὶ φρούριον καὶ ναὸν, ὀνομαζόμενον « Λευκὸς Μαρμαρίτης », διότι εἶναι ἐκ λευκοῦ καὶ σιλπνοῦ μαρμάρου, χωρὶς ἄλλης ὕλης ὀποιασδήποτε. Τὸ παλάτιον εἶναι λαμπρὸν, μὲ θόλους ἔξωθεν κεχρωσμένους, καὶ ἐδαπάνησεν εἰς αὐτὸ μεγάλην ποσότητα χρημάτων ὁ αὐτοκράτωρ. Ἰσताται δὲ εἰς τοποθεσίαν ἀρίστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἔχει θέαν μαγευτικὴν τοῦ ποταμοῦ Γζούμνα, ὁ ὁποῖος βέβει εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Ἄλλο κτίριον περίφημον εἶναι τὸ Τάγ-Μαχάλ, τὸ ὁποῖον παριστάνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα. Εἶναι δὲ τοῦτο πολυτελὲς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον πονηρὸς τις βασιλεὺς Μογγόλος ἔκτισε διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ ἐδαπάνησεν εἰς αὐτὸ 15,000,000 φράγ. κων. Θεωρεῖται δὲ τὸ θαυμασιώτατον Μουσουλμανικὸν κτίριον ἐν τῇ κόσμῳ. Ὁ θόλος καὶ οἱ μιναρέδες αὐτοῦ εἶναι ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καὶ φαίνονται ὡς νὰ ἦναι καμωμένοι ἐκ κρύου. Τὸ μάρμαρον ὅμως εἶναι ἢ προστιχοτάτη ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι κατασκευασμένον τὸ μνημεῖον τοῦτο. Ἐξωθεν καὶ ἐσωθεν σολίζονται οἱ τοῖχοι μὲ ἀγάτας, μὲ αἱματίτας, μὲ ἰάσπεις, μὲ θπάλια κτλ. κτλ. οἱ πολῦτοιμοι δὲ οὗτοι λίθοι εἶναι σχηματισμένοι εἰς ἀνθή καὶ σύμβολα διάφορα, ἐνῶ χιλιάδες ῥητῶν τοῦ Κορανίου ἐκ μαρμάρου μέλανος σκεπάζουσι πᾶν μέρος τοῦ κυρίου. Ἄν καὶ ἦναι πολὺ ἀρχαῖον φαίνεται ὅμως τόσον νέον καὶ λαμπρὸν ὡς νὰ εἴη κτισθῆ τὴν προτεραίαν. Ὅλοι ὅσοι εἶδον αὐτὸ ἔμειναν ἐκστατικοὶ ἐνώπιόν του. Εἰς ἀρχιτέκτων περίφημος εἶπε περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὁ ναὸς τοῦ ἀγ. Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην δὲν ἦτο ἴσους νὰ συγκριθῆ μὲ αὐτό· ἄλλος δὲ τις, ζωγράφος διακεκριμένος, εἶπε, «Τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν ὅτι ἀναφέρεται εἰς τοὺς μύθους τῆς Χαλιμᾶς! Μόνον μία σκέπη ὕαλινη λείπει, διὰ νὰ τὸ προφυλάτῃ.»

Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο κτίριον εἶναι τὸ μνημεῖον τῆς ἀγαπητῆς συζύγου τοῦ περιφήμου αὐτοκράτορος Γεχάν. Ἰσताται δὲ ἐπὶ προχώματος ὕψους ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ Γζούμνα, εἰς τὸ μέσον κήπων μεγάλων. Ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης εἶναι εἰς τὸ μέσον αἰθούσης στρογγύλης ὑποκαίτωσε τοῦ θόλου, εἶναι δὲ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ τειχίσματος λεπτοῦ ἐξ ὕαλισμένου μαρμάρου ἐστολισμένου μὲ μωσαϊκὸν ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ χρωματισμένων μαρμάρων, ἐν εἰδει στεφανίων καὶ ἀνθοδεσμών. Λέγεται ὅτι διὰ τὸν τάφον τοῦτον ἐδαπανήθησαν 80,000,000 φράγκων, καὶ εἴκοσι χιλιάδες ἀνδρῶν εἰργάσθησαν ἐπὶ εἴκοσι δύο ἔτη! Ἡ Σουλτάνα, διὰ τὴν ὁκοίαν

ἐκτίσθη ὁ πολυτελὲς οὗτος τάφος, ἦτο γυνὴ ὠραιότατη, ἀλλ' ἰσχυροῦ χαρακτήρος, εἶχε δὲ ἄμετρον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὅστις τὴν ὠνόμαζε «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» καὶ ἐδείκνυε τόσην ἱκανότητα, ὥστε αὐτὸς ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ διοικῆ τὴν χώραν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἀπέθανε δ' αἰφνιδίως, ἀλλὰ πρὶν τελευτήσῃ παρεκάλεσε τὸν σύζυγόν της νὰ κτίσῃ τοιοῦτον τάφον δι' αὐτὴν, ὁποῖος ἤθελε διακωνίσῃ τὸ ὄνομά της. Ἦτο δὲ αὐτὴ Μωαμεθανὴς φανατικὴ, καὶ ἐχθρὸς σκληρῶς τοῦ χριστιανισμοῦ.

Τὸ κτίριον τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον θαυμαστὸν ἔργον τοῦ αὐτοκράτορος Γεχάν. Οὗτος εἶχε μανίαν νὰ κτίσῃ πολυτελεῖ ἀνάκτορα. Καὶ τῷ ὄντι ἔκτισε τοιαῦτα εἰς ὅλας τὰς κυριωτέρας πόλεις καὶ ἐδαπάνησε μεγάλα ποσὰ εἰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις. Ὡς πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν πλοῦτον ἦτον ἴσως ὁ μέγιστος βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας. Τὸ ἐπισημότατον δείγμα τῆς πολυτελοῦς σπατάλης του ἦτο ὁ περίφημος θρόνος, ὅστις ὀνομάζεται «Ταῶς» (Παγώνιον) καὶ ἐστοίχισεν 180,000,000 φράγκων! ὀνομάσθη δὲ οὕτω ἐκ τοῦ ταοῦ, ὅστις ἐκόσμησε αὐτόν, μὲ ἀνοικτὴν οὐρὰν καὶ μὲ τὰ χρώματά του παριστανόμενα μὲ ἀδάμαντας καὶ ποικιλοχρῶδους πολυτίμους λίθους. Τὸ κάλλιστον χαρακτηριστικὸν τοῦ Γεχάν, ὅστις ὀνομάσθη «Μέγας Μονάρχης», ἦτο ἢ πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα της καὶ ἀγάπη του, ἂν καὶ ἦτο ὠμὸς, τυραννικὸς, προδότης καὶ ἀνελεῆμων κατακτητῆς. Ἐντὸς ἑνὸς μόνου ἔτους ἐκυρίευσεν ἑκατὸν δεκαπέντε πόλεις καὶ φρούρια, καὶ κατεβίβασε δύο βασιλεῖς ἀπὸ τῆς ὕψλης των θέσεως εἰς θέαν ὑποτελεῖ εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ τέλος αὐτοῦ ἦτον ἀξιολόγητον, διότι ἐστερήθη τοῦ θρόνου καὶ τοῦ πλοῦτου του, τὰ τέκνα του ἐφρονεῦθησαν, ἐπὶ ἑπτὰ δὲ ἔτη ἐκρατεῖτο αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, καὶ τέλος ἀπέθανεν εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἄγρας.

Ἡ ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ.

Ἦθε καλὴν καρδίαν, καθ' ὃν βλέπω
Σωρηθῶν εἰς τὴν γῆν νὰ πετοῦν
Μαραμμένα τῶν δένδρων τὰ φύλλα
Καὶ τὰ κτήνη αὐτὰ νὰ πατοῦν.

Βλέπω ταῦτα σφοδρῶς νὰ ἀθροῦνται
Ἦπ' ἀνέμων βίαιας πνοῆς
Καὶ εἰς ὕψη ν' ἀνέρχωνται τόσα
καὶ νὰ γίνωνται ἄφαντ' ἐκ γῆς.

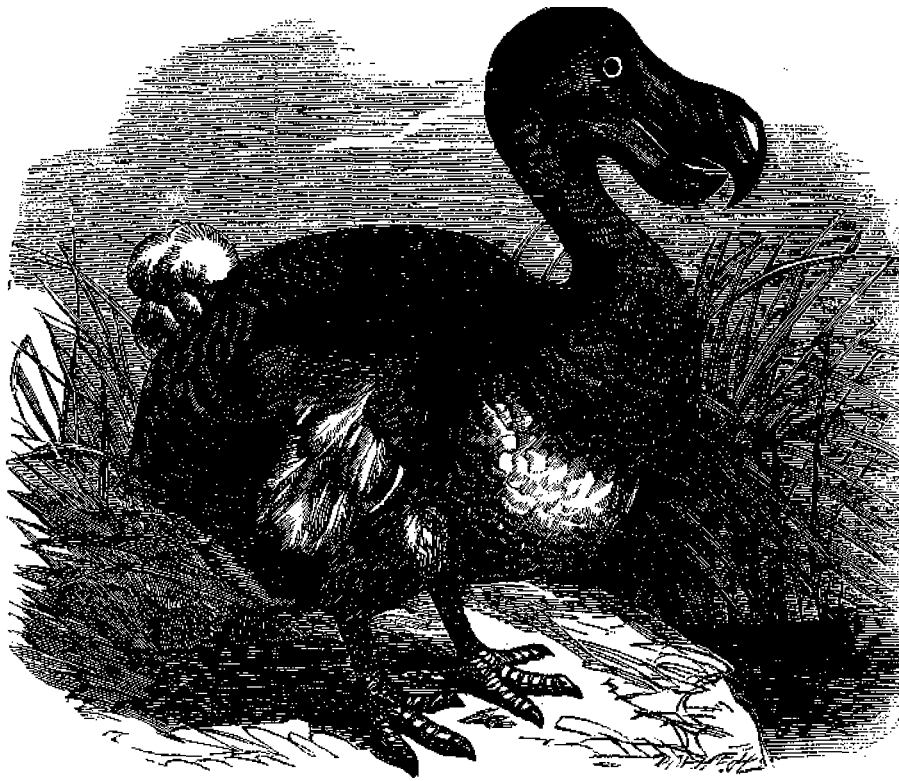
Συνωθούμενα ἄλλοτε βλέπω
Εἰς στοιβάδας πολλὰς καὶ σωρούς,
Εἰς βαθεῖα κοιλάδας καὶ λάκκους
Κ' εἰς τῶν δένδρων αὐτῶν τοὺς δρυμοὺς.

Όταν τέλος σφοδρῶς ἐπιπνεύσῃ
 Ὁ βορρᾶς ὁ ψυχρὸς καὶ θριψὸς
 Κατακαίει' ἀμέσως καὶ λείπει.
 Ἡ τῶν φύλλων ἐκείνη πληθὺς.

Ταῦτα ἀνθρώπε ἴδε, καὶ σιέψου
 Ὅτι εἶναι καὶ σοῦ ἡ ζωὴ
 Ὡς τὰ φύλλα τῶν δένδρων ποὺ πέφτουν,
 Καὶ δὲν φαίνονται πλέον στὴν γῆ.

Μὴ καυχᾶσαι καὶ λέγῃς πῶς εἶσαι
 Μέγας πλούσιος ἢ ἰσχυρὸς.
 Καὶ σὺ μετ' ἄλλων θὰ κῆσαι
 Μαραμένος, ὡς φύλλον, κ' ὠχρὸς.
 Ἐν Βάλτα. Γ. Μ.

Ἐπῆρτε καρφὸς ὅταν τὰ πτηνὰ ταῦτα ἦσαν τόσον
 πολυάριθμα, καὶ τόσον εὐκόλως ἐθανατώνοντο, ὥστε
 οἱ ναῦται συνείθιζον νὰ τὰ σφάζουν μόνον καὶ μό-
 νον χάριν τῶν λῆθων, τοὺς ὁποίους εὕρισκον εἰς τὸν στο-
 μαχὸν των, διότι οὗτοι τοῖς ἦσαν χρήσιμοι διὰ νὰ ἀ-
 κονίζουν τὰς μαχαίρας των. Ἡ Δόδο κατεσκευάζεν
 ἀπλούστατα τὴν φωλεὰν τῆς, συναζούσα μέγαν σωρὸν
 φύλλων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκεῖ δὲ ἐγέννα τὸ ὄν τῆς, ἐν
 μόνον καθ' ἐκάστην φοράν καὶ τούτο πολὺ μέγalon.
 Ἡ Δόδο ἦτο βαρύτερον πτηνόν τὸ ἀνεπτογμένον
 ἐξῆγιζεν 20 περίπου διακάδας!

Ἡ περίφημος Δόδο.

Η ΔΟΔΟ.

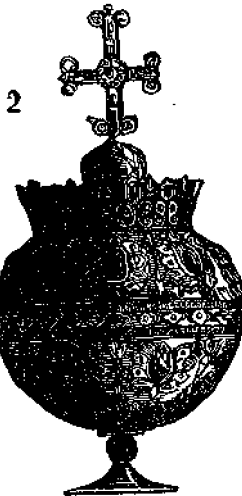
Ο ΣΕΒΑΣΤΙΟΣ ΑΝΗΡ.

Τὸ περίφημον τούτο πτηνόν, τὸ ὅποιον ἦτον ἄλ-
 λοτε κοινότατον εἰς τὰς Μαυρικίους νήσους, ἔπου καὶ
 ἀνεκαλύφθη, θεωρεῖται τώρα ὡς ἐξηλειφμένον· ἐπὶ
 πολλὰ ἔτη δὲν εὐρέθη κανέν ζῶν, οὐδὲ ὑπάρχει κα-
 νέν τέλειον παραγαμισμένον, ἐκτὸς δὲ μερῶν τινων
 τοῦ σκελετοῦ, ὡς ἡ κεφαλὴ καὶ μέρος τῆς σιαγόνης καὶ
 τὰ τοιαῦτα, ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ καὶ ἀλλαγῶ
 εὕρισκομένων, δὲν μας μένει τίποτε ἄλλο ἐκ τοῦ πτη-
 νοῦ τούτου. Ἡ Δόδο λοιπὸν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ
 πλανήτου μας!

Ποῖος εἶναι ὁ σεβάσιμος ἀνὴρ, καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο,
 τὸ ὅποιον τὸν κάμνει τοιοῦτον; Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἡ-
 λικία, οὔτε τὰ πλοῦτη, οὔτε ἡ θέσις, οὔτε ἄλλο τι τοι-
 οῦτον. Εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτήρ ἔχει ὡς
 βάσιν τὴν ἀλήθειαν. Γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι μία οἰκία, εἰ-
 σον ὠραία καὶ ἂν ἦναι ἐστολισμένη με μάρμαρα καὶ
 χρώματα ποικίλα, ἂν δὲν ἔχῃ βάσιν στερεάν, δὲν ἔ-
 χει καμμίαν ἀξίαν, οὔτε καλλιτεχνικὴν, οὔτε χρηματι-
 κήν· διότι οὐδεὶς θέλει νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του
 κατοικῶν εἰς οἰκίαν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι πθανὸν νὰ

ραγισθούν και να πέσουν επί της κεφαλής του. Ούτω και ο χαρακτήρ του ανθρώπου, όσον και αν φαίνεται καλός και αγαπητός, όσον και αν έλκώη εκ πρώτης όψεως, αν δέν έχη ως βάσιν την αλήθειαν, είναι σαπρός, και δέν δύναται να αντισταθῆ επί πολύν καιρόν εις τας προσβολάς του πειρασμού και εις κρίσιμους δοκιμασίας.

Πολλούς ανθρώπους θα γνωρίσετε, των όποιών ο χαρακτήρ δέν έχει ως βάσιν την αλήθειαν, τούς τούτους αποφεύγετε, διότι δέν είναι αξιοσεβαστοί. Όταν δέ εκλέγετε τούς φίλους σας, να εξετάζετε πρώτον αν ο χαρακτήρ των βασίζεται επί της αληθείας, δηλαδή, αν μισούν όχι μόνον τὸ ψεύδος εις λόγους αλλά και την απάτην εις τας πράξεις και εις τας διαθέσεις, και αν θεωροῦν την ειλικρίνειαν και την ακεραιότητα ως τὰ πολυτιμώτατα και αναγκαιώτατα κτήματα. Τούς τούτους, αν κάμνετε φίλους σας, θα ἔχετε φίλους αξιοσεβάστους και σεις αὐτοὶ θα ἔσθε σεβαστοί.

ΔΙΑΔΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥ.

Τὸ στέμμα τούτο ἀνῆκε κατ' ἀρχάς εις τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὑποτίθεται ὅτι μετεφέρθη εις τὸν Βλαδιμητρον τον. Φέρει δὲ τὸ ὄνομα «Στέφος τοῦ Μονομάχου» ἐκ Κιέφ, ἐγγόνου τοῦ ἀγίου Βλαδιμηρου τοῦ 1ου.

Η ΚΑΛΥΒΗ

Ἀπλῆ καλόθη τοῦ πατρός μου
Μάρτυς τῶν πρώτων μου ἡδονῶν
Ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ ξένου κόσμου
Λάβε αὐτόν μου τὸν στεναγμόν.

Τὰ νέα δένδρα ποὺ σὲ σκιάζουν
Καὶ τὸ χωρίον καὶ τὸ βουνόν,
Φαιδράν εἰκόνα παρουσιάζουν
Εἰς τοῦ νοός μου τὸν ὀφθαλμόν.

Ηνεωγμένα μάτην ἐμπρός μου
Μέγαρα βλέπω πολυτελή,
Πρὸς σὲ πλανᾶται ὁ λογισμός μου,
Τὸ πᾶν πλησίον σου με καλεῖ.

Ποίαν μοὶ δίδει χαρὰν γλυκείαν
Τ' ὄνομάτος σου ὁ στοχασμός!
Λοιπὸν τὴν ἤσυχόν σου γωνίαν
Μοὶ προορίζει ὁ οὐρανός.

Ἐκεὶ θὰ εἶδω τὴν εὐτυχίαν,
Ἐκεὶ τὸ βῆμά μου θὰ σταθῆ,
Ἐκεὶ θὰ ζήσω μετὰ τὴν Λουκίαν
Ἦσυχον βίον καὶ εὐτυχῆ.

Κρυσταλλία Δ, Χ.

ΓΙΟΪΚΣΙ ΔΚΑ

— Ἐν τῇ κολυμβητικῇ σχολῇ τῆς Βασιλικῆς γαφύρας ἐν Ηοριόσις ἐγένοντο περιεργότατα πειράματα ἐπὶ σωσίδιον μηχανήματων, ἐφευραθέντων ὑπὸ τοῦ πρώην πλοίαρχου Ραμμάκερ, ἐξ ὧν ἐβεβαίωθη ἡ μεγάλη αὐτῶν χρησιμότης ἐν τοῖς ναυτικοῖς δυστυχήμασι. Τὰ μηχανήματα ταῦτα διαφυλάττει εἰς σωσθία δι' ἐν ἄτομον καὶ εἰς σωσθία διὰ περισσότερη. Τὸ πρῶτον ἔχει σχῆμα σφαιρικόν, ἀντικαθιστῶν δὲ ἐπιτυχῶς ὅλα τὰ μέχρι τούδε ἐν χρήσει, ἐπιτρέπει τῇ ναυαγῷ νὰ πλέῃ ὀρθίως ἢ κεκλιμένος ἐπὶ τῶν νῶτων ἢ τῆς κοιλίας ὑπὸ οἰονδήποτε καιρῶν, ἐπιτρέπει δ' αὐτῷ νὰ κάμῃ ὅλας τὰς κολυμβητικὰς κινήσεις, καὶ νὰ προσορμισθῆ εἰς ἕτην ἢ ἄλλο τοιοῦτο μέρος. Διὰ τῆς εὐφυοῦς κατασκευῆς προσφέρει τῇ ναυαγῷ τὴν βεβαιότητα νὰ σώσῃ τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ κειμήλιά του καὶ δυναμωτικὰ ἀρκετὰ ἵνα κατορθώσῃ τὴν διάσωσίν του. Τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ κύκλον ἐκ φελοῦ, ἐν ᾧ εὐρηται σημαντὴρ σφαιρικὸς ἐπίσης ἐκ φελοῦ. Κενὸν τι εἰς τὰ ἄκρα τῶ ἐπιτρέπει, ὡς τὸ πρῶτον, τὴν συμπαραλαβὴν τονωτικῶν τιῶν τροφῶν καὶ πυραύλων (ροκετῶν) διὰ σημεῖα κατὰ τὴν νόκτα, ἐνῷ σημεῖα ἐρυθρὰ χρησιμεύει πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὴν ἡμέραν. Πέρις τοῦ κύκλου εἶναι κατάλληλον σχοινίον, προσδεδεμένον κατ' ἀποστάσεις ἐπὶ τοῦ κύκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δύναται νὰ κρατῶνται περίεξ 5 ἀνθρώποι.

— Κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Βουλγαρίαν,» ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ τῇ Βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ ἐκδίδονται πολιτικῶς μὲν ἐφημερίδες 17 αὶ ἐξῆς: ἡ «Κυβερνητικὴ ἐφημερίς,» τὸ «Δελτίον τῶν νόμων,» ἡ «Περιοδικὴ Ἐπιθεώρησις,» ἡ Βουλγαρσαὶ Γλῶσς, ἡ «Βουλγαρία,» τὰ «Βαλκάνια» ἡ «Σαζόνια,» ἡ «Μαρτσα,» ἡ «Σεδενένιε,» ἡ «Γούζνα Βουλγαρία,» ὁ «Βουλγαρία,» ὁ «Σλαβέν,» ὁ «Σελέν,» ἡ «Βουλγαρικὴ δόξα,» ἡ Ζόρνιτσα (εἰς ἐκδόσεις δύο) καὶ ἡ «Σαβετνικ.» Σχολικαὶ δὲ καὶ ἐπιστημονικαὶ 7, αὶ ἐξῆς ἡ «Σχολικὴ Ἐφημερίς,» τὸ «Ἰατρικὸν Ἀπάνθισμα,» ἡ Ναστανβικ, ὁ «Γεωργός,» ἡ Ἐφημερίς τῶν Παιδαγωγῶν, τὸ «Τηλεγραφικὸν Ἀπάνθισμα» καὶ ἡ «Νάουκα» (ἐπιστήμη). Ὡστε καὶ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν εἶναι κατηρτισμένοι ἰκανῶς οἱ φίλοι Βούλγαροι, ὅτινες καὶ γελιογραφικῶς ἐφημερίδας κέκτηνται δύο, τὴν «Σμέλιου» καὶ τὴν «Κουκουρίκον.»

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τι μανθάνομεν ἐκ τῆς Γραφῆς περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀγαθῶν ἀγγέλων;
2. Τι περὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν;
3. Ποία εἶναι ἡ ἐνασχολήσις των ἐν οὐρανῷ;
4. Ποῖον θὰ ἦναι τὸ ἔργον των εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως;